

ligger. Hovedbetryggelsen for, at det kun vil blive anvendt, naar der haves Brug for dets Tjeneste.

Tsherning: Den hele Sag skriver sig herfra, at det af Regjeringen forelagte Forslag søger at gaae videre end det, Bærnepligtsloven af 1849 har indrømmet. Regjeringen har søgt at gjøre en Erobring, og dette maa naturligtvis føre til at undersøge Sagen i dens virkelige Sammenhæng og fremkalde Bestemmelser, som svare til Forholdenes Natur. § 30 i Loven af 12te Februar 1849 siger: „Det til Forstærkningen henhørende Mandskab, der først har tjent i Linien, skal være pligtigt til, naar forlanges, at indfinde sig i de anordnede Exerceerskoler, for at vaabenøves.“ Dette har man forandret til: „at indfinde sig til de Dvølses, der maatte blive anordnede“ og man har altsaa ikke holdt sig indenfor Grændserne af de Exerceerskoler, som engang have en bestemt Definition, men er gaaet ud fra, at man kunde anordne nye Dvølses, som dette Mandskab skulde blive underkastet. (Det bethyder det Samme!) Ja, det kan gjerne være, at det skal bethyde det Samme, men jeg siger, at det kan bethyde noget ganske Andet. Det virkelige Forhold er det, at i Erkjendelsen af, at det er urigtigt at overføre det unge Mandskab til Forstærkningen, som ikke er vaabenøvet, har da efterhaanden været bevilget de fornødne Pengemidler til at vaabenøve alt ungt Mandskab, eller i det Mindste en saa stor Deel deraf, som Krigsvæsenet har anseet fornødent, for ikke at komme til at vaabenøve Mandskabet i Forstærkningen. Man er slaaet ind paa en meget forstandig Vej fra Krigsbestyrelsens Side ved at udskrive det hele Mandskab og, efterat have øvet saa meget af det, som man er istand til med de Pengemidler, man har, beholde det fastbundet til Tjeneste ved Linien i et Par Aar og først da overføre til Forstærkningen, hvad der ikke er inddeelt.

Derved falder hele Betydningen bort af det Aar, som skulde ligge i Planen. Nu bliver Spørgsmaalet: skal man lade den Vilkaarlighed blive staaende, som kan ligge i ubestemte Ord og Ord, som ere gjorte endnu ubestemtere ved den nye Affattelse, man har søgt at give denne Paragraph, eller skal man søge at komme ind paa en simpel og naturlig Afgjørelse af, hvorledes Mandskabets Stilling skal være under de forskellige Betingelser, som nu engang ere stillede op? Den Inddeling, som engang er gjort, er, at det Mandskab, som ved Loven, i Henhold til den aarlige Bevilling — som udgaaer fra Monarchiets lovgivende Forsamling, og som i Henhold dertil udskrives i saa stor Mængde, som Monarchiets Regjering anseer nødvendigt for Forsvaret, at det Mandskab, som paa denne Maade knyttes til Armeen og vaabenøvet gaaer over til Armeen, bliver staaende til Raadighed i 8 Aar, og at dernæst det øvrige Mandskab bliver staaende til Raadighed, men kun til Raadighed, naar de øvrige Præster, som saaledes ere givne til en mere fuld og fri Brug, ere udtømte. Spørgsmaalet er: skal man nu antage, at den administrative Myndighed kan uden Videre stride til at udskrive af dette Mandskab paa Monarchiets Vegne, eller skal man sikkre sig, at dette ikke kan skee ved en administrativ Myndighed, men alene ved Monarchiets Bevillingsmyndighed? Det er dette Sidste, som Fleertallets Forslag gaaer ud paa at sikkre denne Deel af Befolkningen for ikke let, ikke uden noden Overveitelse, at blive kaldt til Tjeneste ved Hæren. Det ligger i Forholdenes Natur, at dengang Landsdelene og Monarchiet bleve sondrede fra hverandre, da var det ikke muligt at rette paa alle de Lovgivninger, som skulde dele dem imellem, men man maatte afvente de Omstændigheder, som vilde frembringe andre Bestemmelser. Nu er der kommet en saadan Omstændighed, idet der foreligger en ny Bærnepligtslov.